

[Ellémann-Jønsen]

afgiftsudvalget i december blev der trukket sådanne eksempler frem. De blev afvist med, at alle og enhver kunne jo konstruere sig til nogle papireksempler. Men hvad har vi så set siden? Vi har set en haglbyge af eksempler på virkninger, der må være fuldkommen utilsigtede, hvis man i hvert fald skal tro på den helhed, ministeren hele tiden henviser til, når vi diskuterer dette som led i de samlede økonomiske indgreb, der blev foretaget i december.

Ministeren er villig til at undersøge, om der er utilsigtede virkninger, og både ministeren og ordføreren for socialdemokratiet mener, at nu kan man altså i ro og mag undersøge det, og så tage stilling til, om det er nødvendigt at gribe ind. Der må jeg igen minde ministeren om, at der altså er et flertal her i folketingsalen, der mener noget andet.

Hr. Bernhard Baunsgaard indførte et nyt parlamentarisk begreb, da han talte om det forbehold, som han tog under afstemningerne i december. Nu er det jo så moderne at diskutere forbeholdsstempler i skattesager i øjeblikket, og jeg skal da gerne tegne et udkast til et stempel til hr. Bernhard Baunsgaard, hvor der står: jeg stemmer for dette forslag efter Bernhard Baunsgaardprincippet med forbehold imod virkningerne af det forslag, jeg er med til at vedtage. Det kunne da være, det var nyttigt ved andre lejligheder. Men jeg skal da slet ikke bebrejde hr. Bernhard Baunsgaard, at han har ladet sig overbevise af de mange konkrete eksempler, vi har fået, på utilsigtede virkninger, og at hr. Bernhard Baunsgaard nu er villig til at diskutere en ændring af det, han var med til at vedtage i december.

Jeg har vanskeligt ved at gennemskue umiddelbart, om 70 pct. er det rigtige tal, eller om det skal være 75 pct. eller noget andet, men det er jo noget, der er velegnet til udvalgsarbejde, og jeg forudser et langt og grundigt udvalgsarbejde om disse ting, også for at få passet de tanker, som retsforbundet nu var inde på, ind i det forslag, vi andre er fremme med.

Jeg må bede ministeren, når han tilsyneladende tager dette forholdsvis roligt, at fortælle mig heroppefra, hvad jeg skal sige til en god ven, jeg har ovre på Fyn – det er ét eksempel af de mange, vi har fået trukket frem.

Denne gode ven ovre på Fyn er maskinfabrikant, sådan en af den gode, seriøse type, der selv har bygget sin virksomhed op og lever og ånder for sin virksomhed. Han er hovedaktionær i sin virksomhed, og hans skattepligtige formue består hovedsagelig af aktier i virksomheden. Han har altid betalt sin skat uden at knurre mere end sig hør og bør. I år skulle han efter de gamle regler af med lige ved 250.000 kr. ud af en skattepligtig indkomst på 360.000 kr., men efter de nye regler skal han af med 425.000 kr. – han skal altså betale over 60.000 kr. mere i skat end sin indtjening.

Hvilket råd skal jeg give ham, hr. minister, for de penge skal han jo skaffe på en eller anden måde? Han kan kun tage dem ud af sin virksomhed. Hvis han uden videre tager de penge ud, som skal til for at kunne betale dette, så er de kløgtige nok i hans kommune til at beskatte ham af maskeret udbytte. Virksomheden får altså ikke lov til at trække de penge fra, og det vil sige, at hans virksomhed, der i forvejen er inde i en ret skarp international konkurrence, vil få svækket sit økonomiske grundlag og dermed selvfølgelig grundlaget for at kunne bevare den beskæftigelse, den har, og det er en beskæftigelse, der betyder meget for det lokale samfund. Ja, så kan han søge at slippe af med noget af sin formue, men han kan ikke bare sælge en enkelt aktie eller to, nej, han skal sælge sin virksomhed. Og hvem skal han sælge den til? De eneste, der kan komme på tale, er internationale opkøbere, udenlandske koncerner, der ikke er besværet med problemer omkring dansk formuebeskatning, og danske aktier er jo forholdsvis billige at købe, så en udenlandsk opkøber er vel den eneste mulighed, man umiddelbart kunne anvise ham.

Ja, så er der en mulighed til: han kan flytte til Schweiz, for det dér med at likvidere virksomheden vil han ikke, som jeg sagde, det er en seriøs og hæderlig mand, der føler noget for sin virksomhed. Han kan jo tage til Schweiz, men, som han sagde til mig i telefonen forleden: jeg vil nu hellere bo i Kerteminde. Hvorfor i alverden skal vi jage dette fortrinlige samfundsmenneske væk fra Kerteminde og ned til en kedelig og trist tilværelse i Zürich med omliggende landsbyer, når han nu helst vil bo i Kerteminde og blive ved med at holde nogle arbejdspladser i live og blive ved med at betale en temmelig høj ind-